

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **Moravská vodárenská, a. s.**, se sídlem Tovární 41, Olomouc, zastoupené JUDr. Stanislavem Knotkem, advokátem se sídlem Kvítková 1569, Zlín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 5. 3. 2009, čj. 16/17000/2009/1622, o kasační stížnosti Ministerstva financí proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2013, čj. 8 Ca 101/2009 – 59,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2013, čj. 8 Ca 101/2009 – 59, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2008, čj. 13164/08-2700, Finanční ředitelství v Ostravě uložilo žalobkyni pokutu ve výši 2 754 104 Kč za porušení § 15 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů. Porušení cenových předpisů se žalobkyně měla dopustit tím, že v období od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007 sjednala cenu odpadní vody odvedené kanalizací včetně čištění podléhající regulaci formou věcného usměrňování cen tak, že do její kalkulace zahrnula ekonomicky neoprávněné náklady, a uplatněním a zaplacením této ceny získala neoprávněný majetkový prospěch ve výši 2 754 104,32 Kč.

2. Ministerstvo financí zamítlo odvolání jako opožděné rozhodnutím ze dne 5. 3. 2009, čj. 16/17000/2009/1622.

II.

3. Žalobkyně napadla rozhodnutí ministerstva žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 14. 5. 2013, čj. 8 Ca 101/2009 – 59, zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc ministerstvu k dalšímu řízení.

4. Podle městského soudu doručinka, která byla připojena k napadenému rozhodnutí, obsahovala rozporné údaje. V levé horní části doručinky bylo uvedeno prohlášení doručujícího orgánu s datem 22. 12. 2008, že adresátovi byla zanechána výzva a poučení a že téhož dne byla zásilka připravena k vyzvednutí. V pravé části doručinky bylo ale naopak uvedeno, že podatelna advokátní kanceláře JUDr. Stanislava Knotka převzala předmětnou zásilku dne 5. 1. 2009. Pokud adresát nebyl zastižěn dne 22. 12. 2008 a nebylo možné mu doručit předmětnou písemnost ani jiným způsobem přípustným podle § 20 správního řádu, a pokud v důsledku toho byla písemnost uložena a adresátovi zanechána výzva, není možné, aby zásilka byla adresátovi následně doručena do podatelny. V takovém případě si totiž adresát měl vyzvednout písemnost v místě uložení. Byla-li ovšem zásilka doručena adresátovi dne 5. 1. 2009, neexistoval důvod, aby byl adresát dne 22. 12. 2008 poučen o jejím uložení a vyzván k vyzvednutí.

5. Navíc Česká pošta, s. p., uvedla ve vyjádření ze dne 8. 4. 2009, že vzhledem ke stavu domovní schránky nebylo možné vložit do ní zásilku ani výzvu k vyzvednutí zásilky a že doručovatelka doručila zásilku dne 5. 1. 2009. Záznam na doručence tak sama Česká pošta zpochybnila.

6. Městský soud uzavřel, že nebylo spolehlivě prokázáno, že dne 22. 12. 2008 nastaly okolnosti, které by odůvodňovaly postup podle § 23 správního řádu. Doručinka nepodávala vzhledem ke své rozpornosti spolehlivý obraz o tom, jak bylo doručováno, bylo proto namístě rozhodnout v pochybnostech ve prospěch žalobkyně. Za den doručení předmětné písemnosti je tedy třeba považovat den 5. 1. 2009. Lhůta pro odvolání proti rozhodnutí finančního ředitelství uplynula dne 20. 1. 2009. Odvolání podané v tento den bylo podáno včas.

III.

7. Ministerstvo (stěžovatel) brojilo proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. [Stěžovatel zmínil, že podává kasační stížnost také z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve vztahu k tomuto důvodu však neuvedl žádné námitky. Navíc vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelem je správní orgán, kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nepřipadá v úvahu již z povahy věci.]

8. Stěžovatel namítl, že závěr městského soudu zpochybňující fikci doručení nemá oporu ve správním spisu. Z doručinky je zřejmé, že byl učiněn pokus o doručení písemnosti adresátovi dne 22. 12. 2008 a ještě téhož dne bylo rozhodnutí uloženo na poště a připraveno k vyzvednutí. Písemnost byla uložena v souladu s poštovními podmínkami i se správním řádem, protože žádná osoba, které by bylo možno písemnost doručit, nebyla zastižena a doručení jiným přípustným způsobem nebylo možné. Doručení je ve spisu řádně doloženo v souladu s § 19 odst. 6 správního řádu. Doručinka stvrzuje, že rozhodnutí finančního ředitelství bylo dodáno, a obsahuje i údaj o dni, kdy se tak stalo.

9. Lhůta pro vyzvednutí písemnosti skončila dne 2. 1. 2009, protože desátý den lhůty byl státní svátek 1. 1. 2009. Adresát si do té doby písemnost nevyzvedl, proto nastala fikce doručení. Podle doručenky adresát převzal předmětné rozhodnutí až dne 5. 1. 2009.

10. Pokud byl dne 22. 12. 2008 učiněn pokus o doručení s výzvou a poučením, nevyplývá z toho nemožnost doručení písemnosti do podatelny advokátní kanceláře dne 5. 1. 2009. Písemnost, která byla uložena na poště, byla pravděpodobně doručena v rámci běžného doručování.

11. Odvolací lhůta začala běžet dne 5. 1. 2009, protože dne 2. 1. 2009 byl pátek a následoval den pracovního volna a den pracovního klidu. Patnáctým dnem této lhůty byl den 19. 1. 2009. Rozhodnutí finančního ředitelství nabylo tohoto dne právní moci, odvolání podané později bylo proto opožděné. Z obálky vyplývá, že odvolání bylo podáno k poštovní přepravě až dne 20. 1. 2009.

12. Vyjádření České pošty ze dne 8. 4. 2009 bylo předloženo soudu až při jednání, stěžovatel se s ním nemohl dříve seznámit. Pokud je v tomto vyjádření uvedeno, že zásilku nebylo možné vložit do domovní schránky vzhledem k jejímu stavu, nelze tuto skutečnost klást k tíži správního orgánu a ku prospěchu žalobkyně. Mělo být zájmem advokátní kanceláře, aby pošta měla kam vkládat doručované zásilky.

13. Bez ohledu na to, zda bylo dne 5. 1. 2009 rozhodnutí finančního ředitelství předáno adresátovi na poště nebo v jeho kanceláři po opětovném doručení, nabylo právní moci dne 2. 1. 2009, protože bylo uloženo na poště a do té doby nebylo vyzvednuto.

14. Dále stěžovatel namítl, že nařízené jednání před městským soudem neproběhlo v souladu s právem. Dne 1. 1. 2013 se totiž do pozice žalovaného dostalo Odvolací finanční ředitelství a to nebylo k jednání předvoláno.

15. Podle § 69 s. ř. s. je žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. S účinností od 1. 1. 2013 působnost Ministerstva financí přešla na Odvolací finanční ředitelství v důsledku přijetí zákona č. 407/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Tento zákon novelizoval zákon č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen. Podle § 3 odst. 1 a 2 zákona č. 265/1991 Sb. se orgánem příslušným k provedení cenové kontroly a uložení pokuty za porušení cenových předpisů stal v prvním stupni Specializovaný finanční úřad. Orgánem příslušným k rozhodování o odvoláních proti rozhodnutím vydaným Specializovaným finančním úřadem je Odvolací finanční ředitelství [§ 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů]. Působnost Ministerstva financí jako odvolacího orgánu tedy přešla na Odvolací finanční ředitelství.

16. Přechodná ustanovení zákona č. 456/2011 Sb. v § 19 odst. 4 stanoví, že „[ř]ízení a postupy, které přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebyly ministerstvem ukončeny, dokončí ministerstvo i v případech, kdy působnost ministerstva přechází ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona na orgány finanční správy.“ Na Odvolací finanční ředitelství tak nepřecházejí pouze řízení nedokončená k 31. 12. 2012. Správní řízení bylo Ministerstvem

financí pravomocně ukončeno před tímto datem. Pokud městský soud rozhodnutí ministerstva zruší, ministerstvo nemůže znovu vést další řízení podle pokynu soudu, k tomu je oprávněno nadále jen Odvolací finanční ředitelství. Tento závěr je v souladu se stanoviskem městského soudu ze dne 30. 4. 2013, které stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti.

17. Stěžovatel považoval napadený rozsudek za nezákonný, protože žalovaný (Odvolací finanční ředitelství) nebyl seznámen s probíhajícím soudním řízením a městský soud rozhodl bez možnosti žalovaného k vyjádření.

IV.

18. Žalobkyně se ztotožnila ve vyjádření ke kasační stížnosti se závěrem městského soudu, že nebylo prokázáno, že při doručování rozhodnutí finančního ředitelství nastaly dne 22. 12. 2008 takové okolnosti, které by odůvodňovaly postup podle § 23 odst. 4 správního řádu a vedly k fikci doručení tohoto rozhodnutí.

19. Česká pošta předmětnou zásilku uloženou na poště dne 22. 12. 2008 znovu doručila do podatelny advokátní kanceláře JUDr. Knotka dne 5. 1. 2009. K tomuto doručení došlo před uplynutím patnáctidenní lhůty, po kterou měla být zásilka uložena na poště. Pokud by byla zásilka řádně uložena včetně zanechání výzvy, nebyl by již důvod, aby byla znovu doručena dne 5. 1. 2009. Opětovné doručování zásilky před uplynutím lhůty pro vyzvednutí navíc není ani přípustné.

20. Údaje na doručence týkající se výzvy a poučení nejsou pravdivé. Tuto skutečnost potvrzuje i vyjádření České pošty ze dne 8. 4. 2009.

21. Dále žalobkyně zdůraznila, že nebyly splněny ani podmínky pro uložení zásilky podle § 23 odst. 2 správního řádu. Dne 22. 12. 2008 se totiž na doručovací adrese nacházely osoby způsobilé k převzetí zásilky, doručovatel se však nepokusil těmto osobám zásilku doručit (jako důkaz byl navržen výslech těchto svědků). Doručovatel se nepokusil ani o jiný způsob doručení podle § 21 správního řádu. Také tyto skutečnosti vyplývají z vyjádření České pošty, které pouze uvádí, že „*adresát nebyl při doručování zastížen*“.

22. Žalobkyně shrnula, že nemohlo dojít k fikci doručení, protože (1) nedošlo k naplnění podmínek pro uložení zásilky, (2) adresátu nebylo oznámeno neúspěšné doručení a nebyl poučen o právních důsledcích nevyzvednutí zásilky a (3) zásilka uložena dne 22. 12. 2008 byla následně doručena dne 5. 1. 2009. Žalobkyně proto počítala lhůtu k odvolání od data doručení dne 5. 1. 2009.

23. Námitku, že na straně žalovaného mělo být jednáno s Odvolacím finančním ředitelstvím, žalobkyně ponechala na úvaze soudu.

V.

24. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

25. Kasační stížnost je důvodná.

26. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil městskému soudu, že údaje na doručence byly jednoznačně rozporné. Samotná skutečnost, že na doručence je uvedeno, že adresátu byla zanechána výzva dne 22. 12. 2008 a písemnost byla připravena k vyzvednutí na poště, nevylučuje, aby písemnost byla následně předána (doručena) adresátovi dne 5. 1. 2009 a aby byl na doručence o tom učiněn záznam. Nabízí se několik možných variant, které nebyly městským soudem prověřeny.

27. Podle § 23 odst. 4 správního řádu ve znění účinném do 30. 6. 2009 byla úložní lhůta, v níž si adresát mohl vyzvednout písemnost 15 dnů. Po uplynutí 15 dnů měla být písemnost vrácena správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Pokud by například Česká pošta nepostupovala v souladu s tímto ustanovením a místo vrácení písemnosti správnímu orgánu doručila písemnost adresátovi (např. společně s jinou poštou, jak má za to stěžovatel), neměl by tento postup vliv na fikci doručení. Písemnost se považuje za doručenou posledním dnem 10denní lhůty, jestliže si adresát písemnost v této lhůtě nevyzvedne (§ 24 odst. 1 správního řádu). Následný nesprávný postup držitele poštovní licence již nemůže ovlivnit fikci doručení, pokud nastala v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu. Údaj na doručence o převzetí písemnosti dne 5. 1. 2009 tedy sám o sobě nevylučuje, že nastala fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu. Písemnost byla totiž předána pověřené osobě adresáta až dne 5. 1. 2009, tedy po datu, kdy dne 2. 1. 2009 mohla nastat fikce doručení.

28. Navíc z údajů na doručence jednoznačně neplyne, že dne 5. 1. 2009 byla písemnost doručena do sídla advokátní kanceláře JUDr. Knotka. Doručenka obsahuje razítko „Podatelna pověřená osoba“ a podpis M. V.. Přestože se doručení na podatelnu advokátní kanceláře dne 5. 1. 2009 jeví pravděpodobné (ať již z důvodů zmíněných výše či z jiných důvodů), nelze jednoznačně vyloučit, že příslušná pracovnice podatelny vyzvedla písemnost na poště (dne 5. 1. 2009 se písemnost v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu měla nacházet ještě na poště) a příslušným razítkem se prokázala jako osoba pověřená k vyzvednutí zásilky za JUDr. Knotka.

29. Těmito úvahami Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá, jak k rozhodným okolnostem skutečně došlo, pouze naznačuje, že existovalo několik možných variant, které měl městský soud prověřit před tím, než uzavřel, že údaje na doručence jsou rozporné.

30. Ani vyjádření České pošty ze dne 8. 4. 2009 předložené žalobkyní není jednoznačným důkazem o tom, že dne 22. 12. 2008 nebyl učiněn pokus o doručení a že výzva k vyzvednutí uložené zásilky nebyla vložena do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu. Z vyjádření České pošty vyplývá, že domovní schránka na adrese JUDr. Stanislav Knotek, Kvítková 1469, Zlín je ve stavu, že zde nelze zanechat výzvy k vyzvednutí zásilky, ani samotné zásilky, protože vypadávají. Tuto informaci však sama žalobkyně popřela ve vyjádření ze dne 9. 5. 2013, které doručila městskému soudu. Podle žalobkyně byla domovní schránka advokátní kanceláře JUDr. Knotka vždy v řádném stavu.

31. Městský soud nevzal v úvahu ani skutečnost, že podle § 23 odst. 4 správního řádu je možné zanechat výzvu k vyzvednutí uložené písemnosti nejen v domovní schránce, ale i na jiném vhodném místě. Bez ohledu na sporný stav domovní schránky tedy není vyloučeno, že výzva mohla být zanechána na jiném vhodném místě. Skutečnost, zda takové jiné vhodné místo k zanechání výzvy existovalo a zda tam byla výzva zanechána, městský soud nezjišťoval.

32. Vyjádření České pošty, které sama žalobkyně částečně zpochybnila, mělo proto být podnětem pro městský soud, aby dále zjišťoval, zda bylo možné dne 22. 12. 2008 zanechat výzvu v domovní schránce advokátní kanceláře JUDr. Knotka, příp. na jiném vhodném místě.

33. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že ze skutkového stavu zjištěného městským soudem jednoznačně neplyne, že údaje uvedené na předmětné doručence jsou rozporné, a že proto nenastala fikce doručení.

34. Pokud si předložené důkazy vzájemně odporovaly nebo je účastníci řízení zpochybnili, bylo povinností městského soudu poskytnout účastníkům řízení možnost tyto rozpory vysvětlit. Městský soud pochybil, pokud nezjišťoval další rozhodné skutečnosti a neprovedl další důkazy. Přestože podle § 40 odst. 2 správního řádu se v pochybnostech lhůta považuje za zachovanou, dokud se neprokáže opak, neznamená to, že se tato zásada uplatní automaticky, aniž by bylo nutné zjišťovat rozhodné skutečnosti, které by mohly tyto pochybnosti odstranit.

35. Již v žalobě žalobkyně navrhla, aby městský soud vyžádal jako důkaz stanovisko České pošty. Pokud stanovisko České pošty následně doplnila sama žalobkyně, ale zároveň jej částečně zpochybnila, městský soud neměl rezignovat na vyžádání nového stanoviska České pošty, které by mohlo vzniklé rozpory odstranit. Městský soud měl požadovat, aby Česká pošta vysvětlila zejména rozpor mezi údaji na předmětné doručence a ve vyjádření ze dne 8. 4. 2009. Dále měl zjišťovat, proč Česká pošta nevrátila předmětnou písemnost správnímu orgánu v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu a zda k předání písemnosti pověřené osobě adresáta došlo dne 5. 1. 2009 na poště nebo v sídle advokátní kanceláře JUDr. Knotka.

36. Při jednání před městským soudem, žalobkyně navrhla výslech svědků Mgr. D. K. a Mgr. P. C., zaměstnanců advokátní kanceláře JUDr. Knotka, kteří se podle tvrzení žalobkyně nacházeli dne 22. 12. 2008 v advokátní kanceláři, a mohli tak zásilku převzít. Nevyhovění tomuto návrhu městský soud dostatečně neodůvodnil, pokud pouze konstatoval, že vzhledem k obsahu správního spisu považuje výslech těchto svědků za nadbytečný.

37. Městský soud mohl případně provést také výslech poštovní doručovatelky J. O., která je na doručence podepsána pod údajem o tom, že adresátu byla zanechána výzva. Tato svědkyně by mohla osvětlit okolnosti doručování rozhodnutí finančního ředitelství dne 22. 12. 2008, zejm. potvrdit, zda domovní schránka advokátní kanceláře JUDr. Knotka byla v nevyhovujícím stavu i dne 22. 12. 2008 (tvrzení České pošty o nevyhovujícím stavu schránky žalobkyně zpochybnila a nelze rovněž přehlédnout, že předmětné vyjádření

České pošty bylo učiněno až dne 8. 4. 2009 na základě dotazu zástupce žalobkyně, tedy po více než třech měsících od rozhodné události) a zda byla adresátu zanechána výzva k vyzvednutí zásilky, ať již v domovní schránce nebo na jiném vhodném místě.

38. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že § 77 s. ř. s. zakládá nejenom pravomoc soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad rámec zjistit nový či jiný skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce. Soud přitom není vázán ani důkazními návrhy a může provést i další důkazy k úplnému přezkoumání i co do stavu skutkového. Zváží však rozsah doplňování dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu (blíže viz rozsudek ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

39. Městský soud bude v dalším řízení povinen tato pochybení napravit a pokračovat v dokazování rozhodných skutkových okolností. Teprve pokud by se i na základě dalších důkazů nepodařilo rozhodné skutkové okolnosti ověřit, bude namístě, aby městský soud postupoval v souladu s § 40 odst. 2 správního řádu a považoval lhůtu pro podání odvolání proti rozhodnutí finančního ředitelství za zachovanou.

40. Dále městský soud pochybil tím, že i po 1. 1. 2013 jednal nadále jako s účastníkem řízení se stěžovatelem (Ministerstvem financí), tento svůj postup navíc nijak neodůvodnil. Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že městský soud měl jednat jako s žalovaným s Odvolacím finančním ředitelstvím v důsledku přechodu působnosti rozhodovat o porušení cenových předpisů na Specializovaný finanční úřad [viz § 3 odst. 1 a 2 zákona č. 265/1991 Sb. ve znění zákona č. 407/2012 Sb.], jehož rozhodnutí je oprávněno přezkoumat právě Odvolací finanční ředitelství [§ 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb.]. Pokud městský soud uzavřel, že napadené rozhodnutí Ministerstva financí bylo nezákonné, měl vrátit věc k dalšímu řízení Odvolacímu finančnímu ředitelství.

41. Přechodné ustanovení § 19 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb., podle kterého „[ř]ízení a postupy, které přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebyly ministerstvem ukončeny, dokončí ministerstvo i v případech, kdy působnost ministerstva přechází ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona na orgány finanční správy“ je třeba vyložit tak, že ministerstvo dokončí jen ta řízení, která nebyla před účinností zákona č. 456/2011 Sb. pravomocně ukončena. Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by měl vyložit pojem „řízení, která nebyla ukončena“ jinak než „řízení, která nebyla pravomocně ukončena“ (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 18. 10. 2007, čj. 7 Ans 1/2007 - 100, č. 1683/2008 Sb. NSS). Ustanovení § 19 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb. se proto nevztahuje na situace, kdy správní soud zruší pravomocné rozhodnutí správního orgánu a vrátí věc k dalšímu řízení.

42. Opačný výklad by měl za následek, že soud by musel předjímat již v průběhu řízení jeho výsledek ve věci samé a podle toho určit osobu žalovaného. Soud by tak již před vydáním samotného rozhodnutí (a dokonce před nařízením jednání) musel posoudit, zda žalobu zamítne a ponechá řízení ukončené (v takovém případě by v průběhu soudního řízení musel jednat v důsledku přechodu působnosti s Odvolacím finančním ředitelstvím), nebo zda rozhodnutí zruší a „znovu otevře“ původní řízení (v takovém případě by musel jednat s ministerstvem). Takový výklad by vedl k absurdním a nepřipustným důsledkům,

protože by soud musel rozlišit, kdo je účastníkem řízení na straně žalovaného, podle výsledku řízení ve věci samé.

43. V dalším řízení proto městský soud bude jednat na straně žalovaného s Odvolacím finančním ředitelstvím a bude dbát na to, aby mu byla zaručena všechna procesní práva, která účastníku řízení přísluší, včetně účasti na jednání.

44. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že do doby věcného posouzení předmětné otázky jednal jako s účastníkem řízení o kasační stížnosti (stěžovatelem) s Ministerstvem financí, které podalo kasační stížnost.

45. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§110 odst. 1. s. ř. s.). V něm městský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

46. Městský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

47. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud přistoupil ihned po provedení nutných procesních úkonů k věcnému projednání kasační stížnosti, nerozhodoval již samostatně o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. srpna 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu